

Občanský národ. Jak se vám líbí?

Autor: Fjordman

Když se zrada stane normou aneb proč naším největším nepřítelem není islám, ale občanské pojetí národa

Fjordmanova poznámka na úvod:

Tato úvaha byla inspirována esejí „Why Is This Not Treason?“ (Jak je možné, že toto není vlastizrada?) odvážného anglického aktivisty a vlastence Paula Westona a je rozvedením mých komentářů z blogu Jew Among You.

V roce 2009 vyšlo najevo, že vládoucí labouristická strana bez souhlasu voličů úmyslně zaplavila Británii několika miliony imigrantů s cílem vytvořit z Británie sociálně-inženýrskými metodami „skutečně multikulturní“ zemi. Prudký vzestup počtu přistěhovalců v posledních desetiletích byl zčásti způsoben i politicky motivovanou snahou radikálně proměnit tvář země a tak slovy někdejšího poradce premiéra Blaira Andrewa Neathera „vymáchat pravici v rozmanitosti“. Masová imigrace podle něj byla plodem záměrně uskutečňovaného plánu, o němž však ministři kabinetu nechtěli mluvit příliš nahlas, aby tím neztratili podporu „jádra dělnického voličstva“ strany.

Osobní Blairův přítel Lord Glasman v roce 2011 prohlásil, že „labouristé lidem lhali o rozsahu imigrace... což vedlo k obří krizi důvěry“. Uznal, že strana se k původnímu bílému obyvatelstvu někdy dokonce chovala až aktivně nepřátelsky, když především bělošské pracující vrstvy často vnímala jako „překážku pokroku“.

Pokud vím, tato šokující odhalení, že západní vláda v podstatě zahájila masivní frontální útok proti svým vlastním lidem, zatím nevyvolala jediné slůvko protestu od čelních politických a mediálních představitelů v kterékoliv z dalších západních zemí – a to i přesto, že tyto činy lze bez přehánění popsat jako státem prováděné etnické čištění namířené proti většinovému bělošskému obyvatelstvu. V britských masmédiích se pak o tomto Neatherově přiznání objevilo jen pár letmých zmínek, přestože novináři nevynechají jedinou příležitost s varovně vztyčeným prstem vyzývat k bdělosti před nebezpečnou vlnou „bělošského rasismu a xenofobie“, která se prý zvedá napříč celým Západem.

Postupně jsem pojal podezření, že důvod tohoto hanebného mlčení je vcelku prostý: vládnoucí elity všech západních zemí se bez výjimky drží podobného záměrně prováděného programu uzurpace a výměny Evropanů, a proto nemají s konáním britské levicové vlády sebemenší problém.

Také v Británii přistěhovalecké, z drtivé většiny **muslimské gangy** sexuálních predátorů léta zneužívaly stovky převážně bělošských dívek, často ne starších než dvanáct let, kterým pedofilové dávali alkohol i drogy a následně je znásilňovali, ponižovali a jinak zneužívali. Dívčám, které jejich návrhy odmítly, vyhrožovali kladivem nebo je vyhazovali z jedoucího vozidla. Řadu těchto násilných útoků si pak pachatelé coby „trofeje“ natočili.

V listopadu 2010 zatkli v anglickém Birminghamu **náctiletou dívku** pro podezření z podněcování náboženské nenávisti poté, co údajně podpálila anglický překlad Koránu. Když v Británii muslimové nebo příslušníci jiné přistěhovalecké skupiny znásilní bělošská děvčata, policie se často zdráhá jednat, protože se bojí nařčení z „rasismu“, jakmile se však běloši, vládou aktivně nahrazovaní a vyhánění ze svých domovů, dopustí čehokoliv byť jen náznakem urážlivého vůči jemnocitu muslimských imigrantů, čeká je rychlé zatčení.

V červnu 2007 se tehdejší britský premiér Tony Blair spolu se svým ministrem financí (a pozdějším ministerským předsedou) Gordonem Brownem a předsedou konzervativců (a také budoucím premiérem) Davidem Cameronem setkali s muslimskými předáky na konferenci pořádané organizací Cambridge Inter-Faith Programme. Blair předstoupil s **obranou islámu** coby náboženství „uměřenosti a modernity“, oznámil zřízení vládního fondu na podporu výuky islámu a vzdělávání imámů a obor islámských studií označil za „strategicky významný“ pro britské národní zájmy. Profesor islámských studií na Cambridgeské univerzitě Timothy Winter se pak nechal slyšet, že „před britskou společností – a to celou britskou společností – nestojí otázka, jak přimět menšiny k většímu zapojení do života západních zemí, ale jestli a jak se tyto země samy dokáží definovat jako mozaika různých náboženských kultur“.

Převedeno do prostého jazyka tedy Británie, Německo, Francie, Nizozemsko, Itálie, Švédsko, Irsko, Španělsko a další západní země s bělošskou většinou už nebudou národními státy obývanými lidmi určitého etnického původu, ale náhodnými výsečemi na mapě, které jen čekají na vyplnění „mozaikou různých kultur“.

K tomu bych snad jen dodal, že severoamerické politické a mediální elity nejsou o nic lepší než jejich západoevropské protějšky, někdy dokonce ještě horší. Spojené státy se v roce 1965

staly první západní zemí, jež z ideologického principu otevřela své hranice masové imigraci z celého světa, a podobné kroky od té doby americká vláda podporuje po celém Západě. Pojmy jako „bělošské privilegium“ nebo „bělošské studie“ také vznikly a šíří se z USA. Při konfliktech mezi původními obyvateli evropského původu a nově příchozími kolonizátory pak americká oficiální místa opakovaně prokázala, že konzistentně vystupují proti zájmům evropského obyvatelstva.

Čím hlouběji jsem se celou záležitostí zabýval, tím vtíravěji se mi na mysl vkrádala otázka, jestli se ze současných Spojených států nestalo protibělošské impérium. Seznam skupin nebo institucí nejpilněji napomáhajících uzurpaci a výměně Evropanů by vypadal nějak následovně (od nejhorších):

Americká vláda

Evropská unie

Muslimové

Protibělošská levice, která ovládá západní vysoké školy a masmédia

Nadnárodní korporace a jejich lobby spolu s třídou velkokapitalistů zasazujících se o otevřené hranice a neomezený přístup na globální trhy a k laciné pracovní síle.

Protibělošská zaujatost a genetický komunismus agresivně propagovaný Hollywoodem a americkým zábavním průmyslem.

Čísla 3, 4 a 5 jsou společná celému západnímu světu, druhý bod se vztahuje výlučně na Evropu. Faktory číslo 1 a 6 sice jsou specificky severoamerické, silně ovlivňují i zbytek západního světa. Prosté počty tedy naznačují, že Amerika nese vinu za postupující etnické čištění bělochů přinejmenším ve stejné míře jako EUSSR.

Čtu eseje lidí z proudu myšlení v duchu knihy *America Alone* jako Mark Steyn. Evropa má velice vážné problémy, Severní Amerika ovšem také a na první není úplně zřejmé, kdo je na tom hůř. Západní Evropa zřejmě brzy vzplane kvůli multikulturalismu a masové imigraci, totéž však dost možná čeká i USA. A když se nebudeme dívat jen na islamizaci, ale na cestu směrem k nebělošské většině jako takovou, je na tom Amerika ještě hůř než i ty nejmíce postižené evropské země jako Francie nebo Anglie.

Začal jsem psát o islámu a stále pevně stojím za každým slovem, které jsem kdy o islámu a muslimech pronesl. Ano, islám je ze své podstaty násilný a ne, nelze jej zreformovat a na Západ v žádném případě, formě ani podobě nepatří. Islám a všechny jeho vyznavače je třeba kompletně a fyzicky odsunout z celého západního světa.

Číňané se od nás liší a já nechci, aby zaplavili mou zemi, protože by to znamenalo konec mého národa, přinejmenším však nevyznávají náboženství, podle jehož učení jim Bůh dává právo vyhladit mou kulturu a zmasakrovat můj národ. Muslimové ano. Zcela zjevně se tak nacházejí na prvním místě žebříčku násilných skupin, které do západních zemí nepatří.

Ať už se mi však islám hnusí sebevíc, je to až druhotná infekce, který by pro nás nemohla být větším nebezpečím, kdyby náš imunitní systém nebyl oslaben nákazou agresivní kulturní

AIDS. Tím opravdovým mentálním virem, který dnes zabíjí bělošský Západ, totiž je postsověnový konstrukt občanského národa (*proposition nation*).

Největší historickou zodpovědnost za vytvoření a šíření této doktríny nesou USA a Francie. Je tedy jen logické, že právě tyto země dnes stojí v čele demografického úpadku Západu. Podle vyznavačů konceptu občanského národa je každá země na světě (nebo přinejmenším každá západní země) jen náhodnou plochou na mapě, prázdnou mísou, která jen čeká na naplnění nakupováním a lidskými právy.

Američtí obhájci tohoto pojetí se obvykle více soustředí na první aspekt, tj. uspokojování ekonomických potřeb, zatímco Francouzi a jimi vytvořená organizace známá jako Evropská unie poněkud více zdůrazňuje lidská práva, což je také největší rozdíl mezi oběma entitami. Americko-francouzské špičkování často odvádí pozornost od četných paralel obou zemí. **Obě se totiž v průběhu posledních desetiletí proměnily na multikulturní Disneyland, kde je bělošská většina s veškerým posvěcením státu postupně znavována svých práv, identity a nakonec dost možná i samotné existence. Konečný výsledek se v obou případech až nápadně podobá: uzurpace bělochů a organizovaná likvidace evropské kultury.**

Od ledna 2010 se ve Francii odehrává „debata“ o národní identitě, z níž se ovšem rychle stalo cvičení v tvorbě vládou sponzorované propagandy, která má bělochy přesvědčit, že vlastně vůbec neexistují. Ministr pro přistěhovalectví **Eric Besson** se o „národní identitě“ rozhodl debatovat převážně s maghrebskými „Francouzi“ a prohlásil, že „existuje jedině Francie se smíšenou krví“, čímž smetl francouzský národ coby svébytnou biokulturní jednotku z povrchu zemského. Podle Bessona „není Francie ani národ, ani jazyk, ani území, ani náboženství, ale směsice lidí, kteří chtějí žít pospolu. Nejsou žádní etničtí Francouzi, jen etnicky smíšená Francie“.

Francouzský spisovatel **Jean Raspail**, autor proslulého *Tábora svatých*, se domnívá, že ve většině západních zemí se stát stal nepřítelem národa a že „celá Evropa kráčí do svého hrobu“ kvůli sdílené chiméře: občanskému státu. Obává se také, že zkáza jeho národa těmi, kdo pokračující invazi vítají nebo jí odmítají vzdorovat, už je takřka nezvratná:

„Bojím se, že osud Francie je zpečetěn, kvůli heslu ‚Můj dům je jejich domem‘ (Mitterand) v ‚Evropě, jejíž kořeny jsou právě tak muslimské jako křesťanské‘ (Chirac), protože vývoj nezvratně směřuje k poslednímu mezníku v polovině století, kdy bude obyvatelstvo země už jen z poloviny francouzského původu a zbytek budou tvořit Afričané, Maurové a Asiaté ze všech možných nevyčerpatelných lidských studnic třetího světa.“

Ve své eseji z roku 2004 *Vlast zrazená republikou* Raspail ukazuje, jak lobbisté za otevřené hranice záměrně směřují francouzský národ – tedy svébytnou etnickou skupinu evropské krve – s francouzskou republikou. Francie byla od prvopočátku země lidí spojených krví, ale

až v posledních letech „se pro ně republika, tedy jen jedna z forem vlády, stala synonymem pro ideologii; ideologii s velkým ‚l‘“.

Americký a francouzský model se od sebe navzájem „liší“ asi tak jako bolševici od menševiků. Zatímco prvně jmenovaní se vášnivě dohadují o nejučinnějším způsobu nastolení genetického komunismu, ti druzí vedou podobně zapálené debaty o uskutečnění komunismu hospodářského. Vypjaté sektářské debaty nad drobnými odlišnostmi jsou západní specialitou, s velkou pravděpodobností jde o sekularizaci starší křesťanské tradice. Kvůli tomu bychom však neměli přehlížet, kolik toho mají sekty společného.

USA i Francie se tak shodně označují za „všeobecné republiky“ a právě kvůli tomu v současné době páchají sebevraždu. Fakticky kompletní politická levice a „ctihodná“ systémová pravice napříč západním světem plně přijala za svou myšlenku občanského národa a navzájem se shodují asi na 90-95% svých cílů. Takzvané politické debaty na stránkách novin nebo televizních obrazovkách se proto věnují pouze doladění zbývajících detailů ohledně co možná nejefektivnějšího uskutečňování multikulturní společnosti nebo podoby nového člověka. Připomíná to jakousi šílenou ideologickou soutěž krásy, kde jde ovšem vždy o to, jak co nejlépe zničit bělošský Západ.

Tak například probíhá jakási trasatlantická „debata“ o způsobu nejlepší integrace somálských muslimů: Jaké množství sociálních dávek přináší nejlepší výsledky? Mělo by vyučování somálských dětí probíhat v jejich vlastním jazyce? S pokračováním masové imigrace a kolonizace západních zemí cizorodými etnickými skupinami se už počítá tak nějak automaticky a „napevno“. V podstatě nikdo se neptá, jestli somálští muslimové náhodou nejsou od Evropanů natolik kulturně a – ano – geneticky odlišní, že možná do západních zemí vůbec nepatří? A možná prostě neexistuje žádný švédský, holandský, německý, švýcarský, italský, britský, francouzský, kanadský, americký nebo australský způsob zvládnutí integrace takto cizích skupin, protože mentální propast je prostě příliš hluboká.

Pokud posílají děti do školy a přizpůsobí se...

Vyslovením takovýchto otázek se během mrknutí oka exkomunikujete ze slušné společnosti - v horším případě se pak můžete stát i terčem fyzického útoku. Důvod je prostý: vzepřel jste se ideji občanského národa a tím pádem i samotným základům vládnoucí ideologie, což elity nemohou vnímat jinak než jako zradu.

Vedle dvojice osvícenských impérií Ameriky a EU se procesu účastní také mladší společníci. A

tak si třeba Švédsko i se svým proslule štědrým sociálním státem pro sebe vytvořilo image „modelového státu“. Věrnost nově nenáleží švédskému národu coby biologické realitě – ta byla ideologicky zapovězena a vymazána z dějin. Místo toho se od příslušníků nového národa očekává loajalita ideálům vyznávaným státem, ve švédském případě socialismu a protibělošskému multikulturalismu.

V dřívějších dobách byl „zrádcem“ někdo, kdo zradil svůj národ, v tomto kontextu svébytnou entitu a etnickou skupinu, doplněnou vizuálními symboly jako je vlajka. Dnes je však tento výklad z diktátu oligarchů považován za cosi překonaného, starobylé zlo, jež je třeba vyhubit a vymýt ze světa za každou cenu – včetně využití prostředků jako indoktrinace vzdělávacím systémem a masmédií, spojená s právním zastrahováním a profesní šikanou disidentů, kteří by si snad troufli držet se tradičního pojetí loajality.

Člověk, který démonizuje vlastní kulturu a podporuje kolonizaci své země cizími, často otevřeně nepřátelskými lidmi, dnes už na rozdíl od minulosti není pokládán za zrádce, ba právě naopak – dostává se mu uznání z nejvyšších politických, akademických a mediálních kruhů. Jako se zrádcem se naopak zachází s každým, kdo projeví sebemenší známky věrnosti tradičnímu národu, nenáviděnému to protivníkovi osvíceného univerzalizmu. Proto jsou strany jako Švédští demokraté už dlouhá léta terčem nepřátelství – ne kvůli tomu, že by zrazovaly národ historicky obývajících jejich zemi, ale právě proto, že tak nečiní.

Anglický filozof a tradicionalista Roger Scruton **poznamenal**, že „nákup a prodej občanství, často i lidem, kteří jej chápou výhradně jako právo a nikdy jako povinnost, se dnes v Evropě staly samozřejmostí. Politické elity nevidí v lidech, kteří sbírají pasy jako třeba členství v prestižních klubech, žádný problém.“ Soudí, že příslušníci západních vládnoucích elit jsou zcela imunní vůči xenofobii, tj. strachu a nenávisti k cizincům, zároveň však vykazují vážné příznaky toho, co Scruton nazývá *oikofobii*, tedy zřeknutí a strachu z domova, nutkání znevažovat zvyky, kulturu a instituce vlastního národa. **„Oikofob sám sebe vnímá jako obránce osvíceného univerzalizmu před místním šovinismem. A právě šíření oikofobie vyvolalo prohlubující se krizi legitimacy evropských národních států.“**

Původní obyvatelé Evropy dnes prožívají značnou úzkost a obavy z budoucnosti, zpravidla opodstatněné – s tím jak jejich země zaplavují vetřelci a oni se stávají cizinci ve svých vlastních městech. Lidé svíraní úzkostí se mohou stát hrozbou – sami sobě i těm, koho se obávají. Roger Scruton varuje, že pokud se vládnoucí multikulturní elity i nadále budou odmítat těmito obavami zabývat, svalovat veškerou vinu za rostoucí napětí na xenofobii domácího obyvatelstva a přehlížet zásadní úlohu oikofobie, budou nejpravděpodobnějším dlouhodobým vyústěním tohoto stavu lidové nepokoje.

Zrada byla v národním státě chápána jako nedostatečná loajalita k dědictví, svobodě a budoucí existenci svébytného národa či etnické skupiny, která tradičně žila na území dané země. Zrada v ideologickém či občanském státu však značí neloajálnost ideálům vyznávaným státem. Praktické následky této odlišnosti chápání snad ani nelze plně docenit: **při aplikaci první definice totiž lze bez přehánění říci, že vlády všech členských zemí Evropské**

unii a vlastně všech západních zemí se dopouštějí vlastizrady každý den.

Jde snad o příliš tvrdý odsudek? Jelikož sledujeme úmyslné nahrazování většinového bílého obyvatelstva, které utvořilo současnou podobu těchto zemí i tamější úspěšné společnosti, masovou imigrací umožněnou vládnoucími elitami, musí být odpovědí rozhodně „ne“. A přesto dosud žádná z těchto vlád nebyla obviněna ze zrady. Proč? Protože soudy stejně jako zákony i právní definice užívané justičním systémem ovládají globalistické skupiny, oddané vyznávající ideu občanského národa a druhou z výše popsaných definic zrady.

Evropané se více než třináct století se zbraní v ruce a za cenu nesčetného utrpení a prolité krve snažili udržet islám mimo náš kontinent. Evropská unie dnes však aktivně buduje těsnější kulturní, hospodářské, legální i demografické vazby mezi Evropou a islámským světem a pod záštitou boje proti „rasismu a islamofobii“ tvrdě vystupuje proti všem evropským odpůrcům tohoto směřování.

V souladu s tradičními hodnotami by to bylo pokládáno za jeden z nejhorších aktů zrady v dějinách evropské civilizace, přesto však dosud ani jediný z čelních zastánců této politiky nemusel kvůli svému podílu na této hanebnosti čelit větším problémům. **Naopak - v čase všeobecné protievropské agitace a západní sebevraždy se ze zrady stala lukrativní volba kariéry, takřka prostá jakýchkoliv rizik nebo negativních vedlejších efektů.**

Jediní lidé, kteří se v současné Evropě musejí obávat o svou pověst, svobodu i život, tak nejsou ti, kdo umožňují nerušenou kolonizaci svého kontinentu, ale naopak ti, kdo se jí pokoušejí vzdorovat; lidé jako Geert Wilders, který za obranu svobody svého národa dokonce stanul před soudem.

Alternativou k občanskému pojetí národa a upřímně řečeno, jedinou variantou, která v kontextu lidských dějin a biologických skutečností dává smysl, je národ sestávající ze skupiny geneticky spřízněných lidí se sdílenou historickou zkušeností, v hrubých obrysech podobným pohledem na svět, kulturními kořeny a emociálním poutem ke svým předkům i půdě, na níž žijí.

Jak nám připomíná Sam Francis, „každý skutečný stát je zemí sdílené krve. Jediné státy, které se vymezují doktrínou, jsou - když nad tím tak přemýšlím - státy totalitární. Sovětský svaz, dědic francouzské revoluce ve 20. století, byl skutečně ‚kredální‘ státem. Ostatně přežil jedině díky užití stejného revolučního teroru, jaký svého času drtil Francii. Jakmile vyschne společná krev a z ní vyrůstající civilizace uvadne, zbývá už jedině stát.“

Tento směr myšlení byl bohužel zdiskreditován nacismem. Po válce je každá zmínka o genetických odlišnostech, společné krvi nebo poutu s půdou, na níž žijeme, okamžitě spojena s nacismem, a tak označena za ryzí zlo. Ze všech škod, které nacisté napáchali, je tato dost možná nejničivější, přestože si to dnes takřka nikdo neuvědomuje. Možná bych neváhal označit nacisty za nejvíce protibělošské hnutí dějin, vezmeme-li v potaz nevyčíslitelnou škodu, již napáchali na Evropanech a lidech evropské krve.

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

Zdaleka největší příčinou ohrožení vnějšími silami je ovšem idea, že by se naše země měly stát nákupním centrem s trochu lepším názvem, kam si může každý vcházet a odcházet dle své libovůle. Dokud se tento stav nezmění, nemůžeme ani pomýšlet na triumf nad našimi protivníky.

Naším úhlavním nepřítelem není islám, ale občanský národ a jedinou cestou k znovunastolení zdravého rozumu v našich zemích je návrat k pojetí země jako vlasti národa krví spřízněných lidí se společným dědictvím. Naneštěstí jsou však mocenské pozice vyznavačů konceptu občanského národa napříč západním světem natolik pevné a dobře opevněné, že tento boj může vyvolat celozápadní občanskou válku nebo multikulturní válku světovou.

Fjordmanova úvaha *When Treason Becomes The Norm: Why The Proposition Nation, Not Islam, Is Our Primary Enemy* vyšla na stránkách Gates of Vienna 9. června 2011.